

Elämänsä tyytyväinen

Kolmatta sukulinjaa edustava Ester Lahtinen on Pirnes-suvun ikäpresidentti. Hän on syntynyt Räisälässä, rajantakaisessa Karjalassa, vuonna 1920. Siellä hän vietti lapsuutensa pienasutustilalla. Hän sanoo vieläkin ihmettelevänsä, mikä isän oli sinne tuonut. Isä kävi Räisälästä käsin töissä Uuraassa.

- Muistan valokuvan, jossa oli isäni ja toinen mies, ja molemmilla heillä oli suuret olkatoppaukset takeissaan. Lastaustöissä hän siellä kävi, mutta teki myös metsätöitä
Vuonna 1935 perhe muutti Käkisalmeen. Siellä isä oli töissä sahalla, ja äitikin meni sinne myöhemmin.

Lapsuudestaan Ester muistaa päällimmäisenä asiana maaseutumaisemat sekä sen, että äidinpuoleisen mummon luona oltiin paljon.

- Mummolta olen saanut oppia ja elämäntaitoa. Myös käytännön taitoja hän opetti.

Sota vaikutti luonnollisesti Esterin elämään niin kuin muidenkin hänen sukupolveensa kuuluvien, mutta ei aivan niin dramaattisesti kuin voisi olettaa. Ester nimittäin pääsi alkavan sodan jaloista pois pari kuukautta ennen sen alkamista. Hän matkusti toiselle puolelle Suomea, Piikkiöön Turun lähelle.

Sotaa pakoon Ester ei kuitenkaan varsinaisesti lähtenyt. Nuori tyttö kun tuolloin vielä oli, hän ei sano edes ajatelleensa sodan mahdollisuutta, vaikka merkkejä siitä olikin nähtävissä.

- Linnoitustöitä jo tuolloin siellä tehtiin, mutta ei nuori tyttö niitä ajatellut.

Lähdön syy oli paljon tavanomaisempi nuoren ihmisen elämässä: seikkailunhalu ja työn haku. Ester oli mennyt Käsialmella piikomaan erääseen taloon. Talon rouvan serkku oli karjakkona Piikkiössä ja rouvakin teki lähtöä sinne viisivuotias poika mukanaan. Rouva houkutteli mukaan myös Esteriä.

- Olin yllytyshullu, ja niin sitä mentiin.

Matka kävi junalla Viipuriin, sieltä Helsinkiin ja edelleen Turkuun. Ja Turusta taksilla Piikkiöön.

- Olihan se rohkea ratkaisu, Ester sanoo nyt. Mummo oli kyllä vastaan.

Vuosia menikin, ettei Ester nähnyt perhettään, joka joutui evakkoon Pohjanmaalle. Ester puolestaan meni kahden vuoden päästä naimisiin Piikkiössä. Perheeseen syntyi neljä lasta. Töitä Ester teki karjakkona Piikkiössäkin.

Mutta miten karjalaistytöltä kävi sopeutuminen Varsinais-Suomeen? Luulisi, että ei mitenkään helposti. Mutta ei, Esterillä ei sopeutumisvaikeuksia ollut. Mitä nyt murre teetti töitä vähän enemmän. Ehkä sopeutumista helpotti se, että mieskään ei ollut alkujaan paikkakuntalainen, vaan Pohjois-Pohjanmaalta, Nivalasta, sinne muuttanut.

Entä Karjala, mitä se merkitsee tänä päivänä? Paikat Ester sanoo muistavansa sieltä hyvin. Kerran hän siellä on jälkikäteen käynytkin, mutta sen enempää paikka ei enää kosketa, kun "kaikki on siellä riipin raapin".

Tuolla matkalla Ester kävi tutkimassa vanhat paikat, mm. koulun. Koulumuistot tuntuvatkin jääneen elävimpin mieleen. Samalla selviää syy sille, miksi Ester on edelleenkin hyvin terävä ajatuksenjuoksultaan.

- Tykkäsin koulun käynnistä. Olisin tykännyt käydä enemmänkin.

Elämänsä kulkuun Ester Lahtinen on tyytyväinen. Katkeruutta ei ole jäänyt mistään. Sen sijalla on tyytyväisyys mm. siitä, että lapsilla on asiat hyvin. Nyt hän sanoo leipovansa neljännessä polvessa karjalanpiirakoita. Ja käsitöitä hän on aina ollut ahkera tekemään, kuten sukukokouksessa Jouhkolassa huomattiin (myyjäisten käsityöt olivat siellä Esterin tekemiä). Kalastuslangasta hän on tehnyt kirjatut sängynpeitot kaikille lapsille, sisaruksille ja lastenlapsille. Miljoonia silmuja siinä on tullut tehtyä. Mattojakin valtavat määrät.

- On saanut toteuttaa itseään, sanoo sukumme ikäpresidentti harrastuksistaan, ja tulee sanoneeksi syyn siihen, mitä monet asiantuntijat pitävät elämäntyytyväisyyden ja usein terveydenkin yhtenä keskeisenä tekijänä.

(haastatellut Esa Pirnes)